

บทที่ ๗

การพิสูจน์สมมติฐาน

ในการวิจัย เทคนิคการบริการบุคคลปัญญาอ่อนและทัศนคติของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลปัญญาอ่อน โดยมีแนวความคิดกลาง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาว่า เทคนิคการบริการบุคคลปัญญาอ่อนในประเทศเราสำหรับหน่วยงานรัฐบาลจะพบว่ามีปัญหาและอุปสรรคมากกว่าหน่วยงานของเอกชน ส่วนในเรื่องทัศนคติของบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับบุคคลปัญญาอ่อนนั้น ยังไม่เชื่ออำนวยความสะดวกการบริการบุคคลปัญญาอ่อน ในบทนี้จะได้พิจารณาทดสอบสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับ เทคนิคและการบริการบุคคลปัญญาอ่อนในหน่วยงานรัฐบาลและหน่วยงานเอกชนได้พบว่าหน่วยงานรัฐบาลประสบปัญหาในการให้บริการและด้านเทคนิคมากกว่าหน่วยงานเอกชน โดยเฉพาะปัญหาในด้านงบประมาณมีจำนวนจำกัด (ดูตารางที่ ๔) คือ หน่วยงานรัฐบาลร้อยละ ๓๔.๕ และหน่วยงานเอกชนร้อยละ ๒๔.๒ การที่หน่วยงานรัฐบาลมีอุปสรรคในด้านงบประมาณมากกว่าหน่วยงานเอกชนอาจจะเป็นเพราะว่า ทางหน่วยงานรัฐบาลนั้นได้จัดบริการหลายด้านและจำนวนบุคคลที่เข้ารับการสงเคราะห์มีมากกว่าหน่วยงานเอกชน นอกจากนั้นหน่วยงานเอกชนมีกองทุนเป็นของตนเองคือ มูลนิธิช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อนในพระบรมราชูปถัมภ์ นอกจากนั้นยังมีอุปสรรคเกี่ยวกับการป้องกันภาวะปัญญาอ่อน การให้การรักษาทางการแพทย์ เป็นต้น

ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับสมมติฐานที่ ๑ ที่ว่า "การให้การสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อนในหน่วยงานรัฐบาลจะพบปัญหาและอุปสรรคมากกว่าหน่วยงานเอกชน"

สมมุติฐานที่ ๒ ตั้งไว้ว่า "ความสัมฤทธิ์ผลของการส่งเสริมบุคคลปัญญาอ่อน
ในหน่วยงานรัฐบาลมีมากกว่าหน่วยงานเอกชน" จากผลการวิจัยด้านความสัมฤทธิ์ผลในการ
ส่งเสริมบุคคลปัญญาอ่อน ปรากฏว่าไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เพราะจากการวิจัย
พบว่า หน่วยงานของ เอกชนมีความสัมฤทธิ์ผลในการฟื้นฟูด้านการศึกษามากกว่าหน่วยงานรัฐบาล
(ดูตารางที่ ๑๔) คือหน่วยงานรัฐบาลตอบว่าผลของการฟื้นฟูการศึกษาไม่ดีเท่าที่ควรเพราะเด็ก
ไม่สามารถนำไปใช้ได้ร้อยละ ๓๘.๒ ส่วนของหน่วยงานเอกชนร้อยละ ๓๒.๔ อาจจะเป็น
หน่วยงานของ เอกชนรับเด็ก เข้าเรียนโดยคัดเลือกเด็กที่มี เกณฑ์ภาค เขาว้นสูงกว่าหน่วยงานรัฐบาล
นอกจากผลการฟื้นฟูในด้านการศึกษาแล้วยังรวมไปถึงผลการฟื้นฟูด้านอาชีพ ปรากฏว่าได้ผลไม่
ดีเท่าที่ควร

ตารางที่ ๕๕

แสดงทัศนคติของเจ้าหน้าที่ในสถานสงเคราะห์ที่มีต่อบุคคลปัญญาอ่อน

ทัศนคติของเจ้าหน้าที่ที่มีต่อบุคคลปัญญาอ่อน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	รวม
	%	%	%	%	%	
ท่านมีความ เบื่อหน่ายต่อการทำงานในสถานสงเคราะห์ บุคคลปัญญาอ่อนมาก	๑๗.๕ (๑๒)	๓๘.๘ (๒๖)	๓๕.๘ (๒๔)	๘.๕ (๕)	๑.๕ (๑)	๑๐๐
ท่านมาทำงานเพราะยังหางานอื่นทำไม่ได้	๓๘.๑ (๒๕)	๕๒.๕ (๓๓)	๕.๗ (๓)	๕.๗ (๓)	๐.๐ (๐)	๑๐๐
บุคคลปัญญาอ่อน เป็นบุคคลที่น่า เห็นใจและควรได้รับการ ช่วยเหลือให้ เท่า เทียมกับคนพิการทางอื่น	๑.๖ (๑)	๑.๖ (๑)	๐.๐ (๐)	๕๒.๘ (๓๗)	๕๓.๕ (๓๕)	๑๐๐
ท่านรู้สึกพอใจในการมีส่วนช่วย เหลือบุคคลปัญญาอ่อน	๑.๖ (๑)	๑.๖ (๑)	๑.๖ (๑)	๕๓.๕ (๓๕)	๕๑.๒ (๒๖)	๑๐๐
ท่าน เห็นว่าบุคคลปัญญาอ่อนยังได้รับการช่วยเหลือ น้อยมาก	๐.๐ (๐)	๖.๖ (๔)	๑๐.๐ (๖)	๕๑.๖ (๓๑)	๓๑.๖ (๕)	๑๐๐
การสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อนทางหน่วยงานของท่าน ไม่สามารถรับบุคคลปัญญาอ่อนได้หมด	๓.๒ (๒)	๕.๗ (๓)	๓.๒ (๒)	๕๓.๕ (๓๕)	๓๕.๕ (๒๒)	๑๐๐
บุคคลปัญญาอ่อนถึงแม้จะให้การสงเคราะห์ไปแล้วก็ไม่ สามารถช่วยเหลือตัวเองและอยู่ในสังคมอย่างมีสุขได้	๓.๒ (๒)	๒๗.๕ (๑๗)	๑๗.๗ (๑๑)	๒๕.๘ (๑๖)	๒๕.๘ (๑๖)	๑๐๐

ทัศนคติของ เจ้าหน้าที่ที่มีต่อบุคคลปัญหาอ่อน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	รวม
	%	%	%	%	%	
งานวิจัยที่เกี่ยวกับบุคคลปัญหาอ่อน เป็น เรื่องสำคัญมาก	๐.๐ (๐)	๕.๕ (๕)	๕.๕ (๕)	๓๕.๘ (๒๔)	๕๒.๒ (๓๕)	๑๐๐
บุคคลปัญหาอ่อน เป็นบุคคลที่ไร้ประโยชน์	๑๗.๒ (๑๐)	๕๘.๖ (๓๕)	๑๕.๕ (๙)	๘.๖ (๕)	๐.๐ (๐)	๑๐๐
การที่ท่านได้ให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดจะช่วยให้บุคคล ปัญหาอ่อน เกิดความ เชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น	๓.๒ (๒)	๑.๖ (๑)	๙.๘ (๖)	๖๗.๒ (๕๑)	๑๘.๐ (๑๑)	๑๐๐
ถ้ามีโอกาสทำงานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับบุคคลปัญหาอ่อนและให้ เงิน เดือน เท่ากันท่านจะไปทำทันที	๕.๗ (๓)	๕๑.๒ (๒๖)	๓๕.๗ (๒๕)	๓.๑ (๒)	๑๑.๑ (๗)	๑๐๐
เด็กปัญหาอ่อนที่สำเร็จการอบรมจากสถานสงเคราะห์แล้ว ก็ยังมีปัญหาในการปรับตัว เข้ากับสังคม	๐.๐ (๐)	๑๗.๗ (๑๑)	๕.๖ (๖)	๖๑.๓ (๓๘)	๑๑.๓ (๗)	๑๐๐
การทำงานในสถานสงเคราะห์บุคคลปัญหาอ่อนนั้นไม่ได้ช่วย ให้เกิดความคิดใหม่ ๆ	๕.๖ (๖)	๕๐.๐ (๓๑)	๑๕.๓ (๙)	๑๙.๓ (๑๒)	๑๑.๘ (๕)	๑๐๐
การ เป็นกันเองกับบุคคลปัญหาอ่อนจะช่วยให้การช่วยเหลือ ดีขึ้น	๑.๖ (๑)	๓.๑ (๒)	๕.๗ (๓)	๕๓.๕ (๓๕)	๓๖.๕ (๒๓)	๑๐๐
เด็กปัญหาอ่อนนั้น การฝึกอบรมทำได้ยากมาก	๖.๕ (๔)	๒๒.๙ (๑๔)	๓.๒ (๒)	๕๕.๕ (๒๘)	๑๑.๓ (๑๓)	๑๐๐

เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ของหน่วยงานรัฐบาลและ เอกชนไม่มีความ เปื่อหน่ายต่อการ ทำงานในสถานสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อนมีถึงร้อยละ ๓๔.๘ ส่วนเจ้าหน้าที่ที่เปื่อหน่ายต่อการ ทำงานมีน้อยมากคือร้อยละ ๕.๕ เท่านั้น การมาทำงานในสถานสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อน ส่วนใหญ่ตั้งใจมาทำงานจริง ๆ มีถึงร้อยละ ๕๐.๕ (๓๘.๑ + ๕๒.๔) นอกจากนั้นยังพอใจในกาว่าที่ เข้ามามีส่วนช่วยเหลือบุคคลปัญญาอ่อนซึ่งมีถึงร้อยละ ๕๓.๕ ได้ตอบว่า เห็นด้วยและเจ้าหน้าที่ที่ มีความเห็นว่าบุคคลปัญญาอ่อน เป็นบุคคลที่น่า เห็นใจและควรได้รับการช่วย เหลือให้ เท่า เทียมกับ คนพิการทางอื่น ๆ และได้ออกความเห็นว่าเป็นบุคคลปัญญาอ่อนยังได้รับความช่วย เหลือน้อยมากมีถึง ร้อยละ ๕๑.๖

สำหรับการสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อน เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๕๓.๕ และ ๓๔.๕ มีความเห็นว่าแต่ละหน่วยงานไม่สามารถรับบุคคลปัญญาอ่อนได้หมด สิ่งนี้อาจเนื่องมาจากปัญหา งบประมาณ (ดูตารางที่ ๔) เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๒๗.๔ ไม่เห็นด้วยว่าบุคคลปัญญาอ่อนถึงแม้จะให้ การสงเคราะห์ไปแล้วก็ไม่สามารถช่วย เหลือตัวเองและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขได้ ส่วน - เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๒๕.๘ และ ๒๕.๘ เห็นด้วยและเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าบุคคลปัญญาอ่อนที่ให้การ สงเคราะห์ไปแล้วจะไม่สามารถช่วยตัวเองและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขได้ สำหรับทัศนคติของ เจ้าหน้าที่ในด้านงานวิจัยเกี่ยวกับบุคคลปัญญาอ่อน เห็นว่า เป็นเรื่องที่สำคัญมากและเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีถึงร้อยละ ๕๒.๒ เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๕๘.๖ ไม่เห็นด้วยในความคิดที่ว่าบุคคลปัญญาอ่อน เป็นบุคคล ที่ไร้ประโยชน์ การให้ความช่วย เหลืออย่างใกล้ชิดจะช่วยให้บุคคลปัญญาอ่อน เกิดความ เชื่อมั่นใน ตนเองมากขึ้นมีเจ้าหน้าที่เห็นด้วยร้อยละ ๖๗.๒ เจ้าหน้าที่ร้อยละ ๔๑.๒ ไม่เห็นด้วยในกรณีที่มีโอกาสหางานอื่นที่ไม่เกี่ยวกับบุคคลปัญญาอ่อนและให้เงินเดือนเท่า ๆ กันทำ ส่วนอีกร้อยละ ๓๔.๗ ตอบว่าไม่แน่ใจ พร้อมกันนั้นเจ้าหน้าที่ยังไม่เห็นด้วยว่า การทำงานในสถานสงเคราะห์บุคคลปัญญาอ่อน ไม่ได้ช่วยให้เกิดความคิดใหม่ ๆ

เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เห็นว่า เด็กปัญญาอ่อนที่สำเร็จการอบรมจากสถานสงเคราะห์
แล้วก็ยังมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับสังคมมีถึงร้อยละ ๕๓.๔ เห็นด้วยว่าการทำตัวเป็นกันเองกับ
บุคคลปัญญาอ่อนจะช่วยให้การช่วยเหลือดีขึ้น และเจ้าหน้าที่ร้อยละ ๔๕.๔ มีความเห็นว่าเด็ก -
ปัญญาอ่อนนั้นการฝึกอบรมทำได้ยากมาก

ตารางที่ ๖๐

แสดงทัศนคติของผู้ปกครองของบุคคลปัญญาอ่อนที่มีต่อบุคคลปัญญาอ่อน

ทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อบุคคลปัญญาอ่อน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		เห็นด้วย		รวม	
	%	%	%	%		
ท่าน เห็นว่าการมีลูก เป็นปัญญาอ่อนนั้นคิดว่า เป็น เรื่องของ เวารกรรม	๖.๕ (๓)	๒๑.๗ (๑๐)	๒๘.๒ (๑๓)	๔๑.๓ (๑๙)	๒.๑ (๑)	๑๐๐
ท่านไม่ต้องทวงให้บุตรที่เป็นปัญญาอ่อน เข้า เรียนหรือฝึกอาชีพ	๑๒.๕ (๖)	๓๒.๕ (๑๕)	๒.๑ (๑)	๘.๗ (๔)	๕.๑ (๒)	๑๐๐
ถึงแม้ว่าจะมีลูก เป็นปัญญาอ่อนท่านก็ยังให้ความรัก เท่ากับบุตรที่ปกติ	๐.๐ (๐)	๐.๐ (๐)	๕.๓ (๒)	๕๘.๗ (๒๗)	๓๖.๕ (๑๗)	๑๐๐
ขณะที่อยู่บ้านท่านได้สอนให้บุตรปัญญาอ่อนได้รู้จักทำงานบางอย่างเท่าที่ เขาทำได้	๐.๐ (๐)	๒.๑ (๑)	๕.๑ (๒)	๗๙.๑ (๓๘)	๑๔.๖ (๗)	๑๐๐
ท่านมักจะพาบุตรปัญญาอ่อนออกไปเที่ยวนอกบ้านพร้อมกับบุตรที่ปกติเสมอ	๐.๐ (๐)	๖.๕ (๓)	๒.๑ (๑)	๗๖.๑ (๓๕)	๑๕.๒ (๗)	๑๐๐
ท่านอยากให้บุตรปัญญาอ่อนของท่านได้ เข้า เรียนและฝึกอบรม	๐.๐ (๐)	๐.๐ (๐)	๒.๒ (๑)	๗๕.๕ (๓๔)	๒๒.๒ (๑๐)	๑๐๐
ท่านอยากให้ เด็กปัญญาอ่อนได้อยู่ในสถานสงเคราะห์มากกว่าอยู่ที่บ้าน	๕.๑ (๒)	๓๕.๕ (๑๗)	๑๐.๕ (๕)	๓๕.๕ (๑๗)	๑๓.๖ (๗)	๑๐๐
เด็กปัญญาอ่อน เป็น เด็กที่มีภาระในการเลี้ยงดูมากกว่า เด็กปกติ	๐.๐ (๐)	๐.๐ (๐)	๐.๐ (๐)	๗๗.๓ (๔๑)	๒๒.๖ (๑๒)	๑๐๐
เด็กปัญญาอ่อนมักจะก่อให้เกิดปัญหาในบ้านของท่านมากกว่า เด็กปกติ	๒.๐ (๑)	๑๘.๐ (๘)	๖.๐ (๓)	๖๑.๐ (๓๑)	๑๒.๐ (๖)	๑๐๐
ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกให้ เด็กปัญญาอ่อนได้ช่วยทำงานที่บ้าน	๑๕.๕ (๗)	๗๒.๗ (๓๒)	๒.๓ (๑)	๙.๐ (๔)	๐.๐ (๐)	๑๐๐
เด็กปัญญาอ่อนควรได้รับการ เรียนจากโรงเรียนที่สอนบุคคลปัญญาอ่อนทุกคนไม่ว่าจะเป็นปัญญาอ่อนระดับไหนก็ตาม	๐.๐ (๐)	๑๓.๖ (๖)	๓.๘ (๒)	๗๒.๗ (๓๒)	๖.๘ (๓)	๑๐๐
เมื่อ เด็กปัญญาอ่อนทำความผิดในบ้านท่านจะลงโทษ เหมือน เด็กปกติ	๒.๑ (๑)	๘๑.๒ (๓๙)	๒.๑ (๑)	๑๔.๕ (๗)	๐.๐ (๐)	๑๐๐
เมื่อ เด็กปัญญาอ่อนช่วยทำงานเราต้องยกย่องชมเชย หรือให้รางวัล เป็น เรื่องจำเป็นมากกว่า เด็กปกติ	๒.๑ (๑)	๕.๒ (๒)	๕.๒ (๒)	๗๕.๕ (๓๕)	๑๔.๕ (๗)	๑๐๐
เมื่อบุตรปัญญาอ่อนของท่าน เข้าสู่วัยหนุ่มสาวมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ทำหมั้น เสียโดยเร็ว	๐.๐ (๐)	๑๓.๓ (๖)	๑๕.๕ (๗)	๕๓.๓ (๒๕)	๑๗.๘ (๘)	๑๐๐
เมื่อบุตรปัญญาอ่อน เข้าสู่วัยหนุ่มสาวไม่มีความจำเป็นที่เราจะต้องให้การเลี้ยงดูอีกต่อไป	๑๐.๖ (๕)	๗๖.๖ (๓๖)	๘.๕ (๔)	๕.๒ (๒)	๐.๐ (๐)	๑๐๐

ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีทัศนคติว่า การมีบุตรเป็นปัญหาอ่อนนั้น เป็น เรื่องของเวรกรรมมีถึงร้อยละ ๔๑.๓ แต่ถึงแม้ว่าจะมีบุตรเป็นปัญหาอ่อนผู้ปกครองก็ยังให้ความรักเท่ากับบุตรที่ปกติร้อยละ ๔๘.๗ ผู้ปกครองไม่เห็นด้วยในความคิดที่ว่าไม่ต้องการให้บุตรที่เป็นปัญหาอ่อนเข้าเรียนร้อยละ ๗๒.๔ หรืออยากให้บุตรได้เข้าเรียนร้อยละ ๗๕.๕ สำหรับเวลาที่อยู่บ้านผู้ปกครองได้สอนให้บุตรรู้จักทำงานบางอย่าง เท่าที่ความสามารถ เขาทำได้มีถึงร้อยละ ๗๕.๑ ผู้ปกครองร้อยละ ๗๖.๑ มักจะพาบุตรที่เป็นปัญหาอ่อนออกไปเที่ยวนอกบ้านพร้อมกับบุตรที่ปกติ เสมอ สำหรับความคิดที่อยากให้บุตรที่เป็นปัญหาอ่อนอยู่ในสถานสงเคราะห์มากกว่าอยู่บ้านมีถึงร้อยละ ๓๕.๔ แต่ผู้ปกครองที่ไม่เห็นด้วยก็มี เท่ากันคือร้อยละ ๓๕.๔ ผู้ปกครองร้อยละ ๗๗.๓ เห็นด้วยว่าเด็กปัญหาอ่อนมีภาระในการเลี้ยงดูมากกว่าเด็กปกติและเห็นด้วยว่าเด็กปัญหาอ่อนมักจะก่อให้เกิดปัญหาในบ้านมากกว่าเด็กปกติร้อยละ ๖๑.๐ มีผู้ปกครองร้อยละ ๗๒.๗ ไม่เห็นด้วยในความคิดเห็นที่ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องฝึกให้เด็กปัญหาอ่อนได้ช่วยทำงานบ้าน

ร้อยละ ๗๒.๗ ของผู้ปกครองเห็นด้วยว่าเด็กปัญหาอ่อนควรได้รับการเรียนจากโรงเรียนที่สอนบุคคลปัญหาอ่อนทุกคนไม่ว่าจะเป็นปัญหาอ่อนระดับไหนก็ตาม เมื่อเด็กปัญหาอ่อนทำความผิดในบ้านผู้ปกครองร้อยละ ๔๑.๒ ไม่เห็นด้วยในการลงโทษเด็กและในกรณีที่เด็กปัญหาอ่อนช่วยทำงานผู้ปกครองร้อยละ ๗๔.๔ เห็นด้วยในการยกย่องชมเชย หรือการให้รางวัลแก่เด็ก เมื่อบุตรปัญหาอ่อนเข้าสู่วัยหนุ่มสาว ผู้ปกครองเห็นว่ามี ความจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรทำหมั้นเสียโดยเร็ว มีถึงร้อยละ ๕๓.๓ และผู้ปกครองร้อยละ ๗๖.๖ ไม่เห็นด้วยในเมื่อบุตรปัญหาอ่อนเข้าสู่วัยหนุ่มสาวแล้วไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้การเลี้ยงดูต่อไปอีก

จากตารางที่ ๕๕ และ ๖๐ พบว่าบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลปัญหาอ่อน มีทัศนคติที่เอื้ออำนวยต่อการสงเคราะห์บุคคลปัญหาอ่อน ซึ่งขัดแย้งกับสมมุติฐานที่ ๔ ที่ว่า "บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลปัญหาอ่อนโดยตรงยังมีทัศนคติที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสงเคราะห์บุคคลปัญหาอ่อน"